

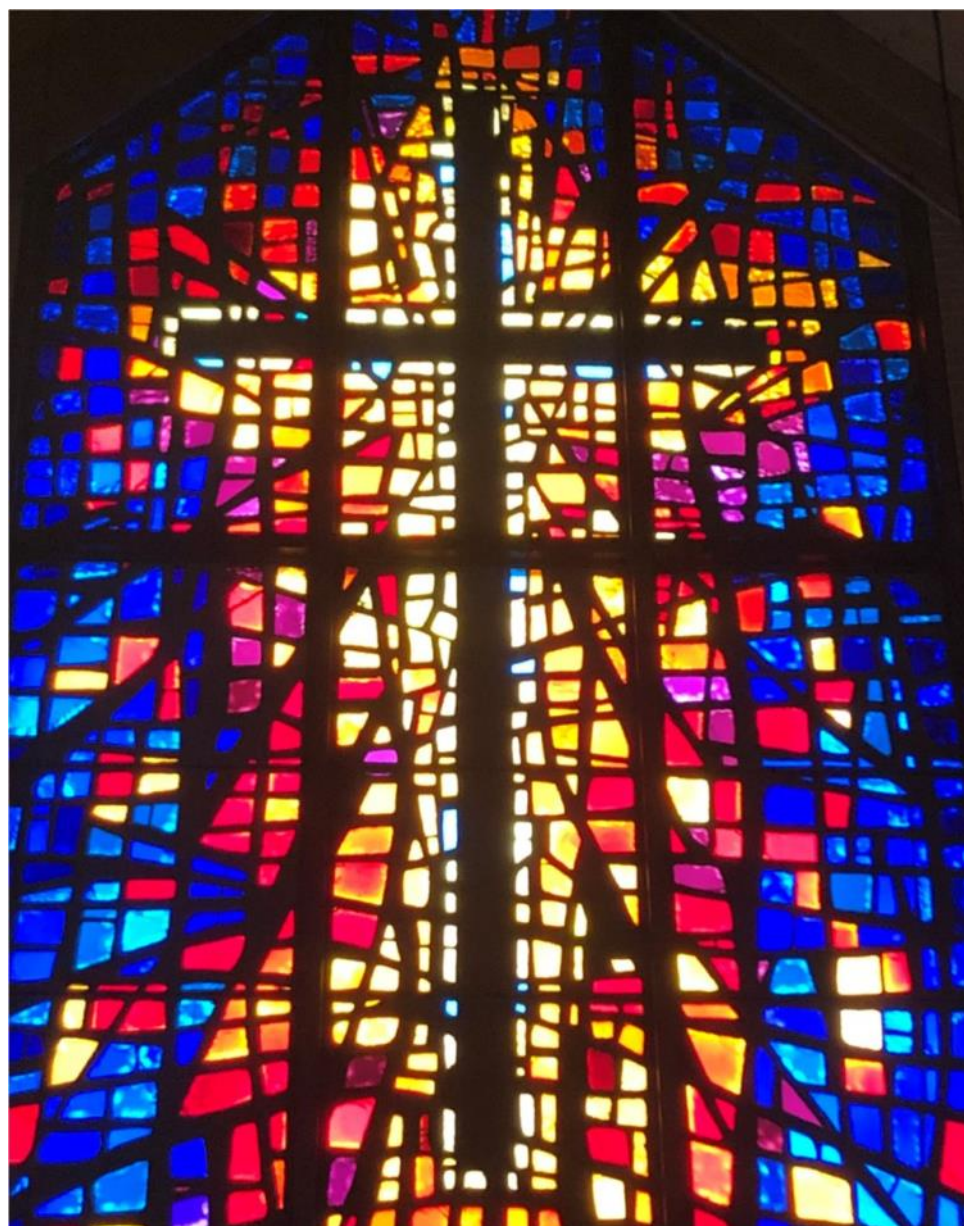
Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1

2019. g. janvāris / februāris / marts

90.1.

„Un viņš, savu krustu nesdams, gāja uz tā saucamo pieres vietu, ebrējiski Golgatu. Tur tie viņu sita krustā un kopā ar viņu divus citus katrā pusē, bet vidū Jēzu.”

Jāņa ev. 19:17-18

Redakcijas kollēģijas piezīmes

Lūgt Dievu

Savu teoloģisko izglītību esmu ieguvis, astoņus gadus apmeklējot Čikāgas Mūdiņa Bībeles Instituta vakara skolu. Vai brīnums, ka vadot automašīnu, man vienmēr skanēja Mūdiņa radio raidījumi. Līdz – toreizējam radio skanošajam aicinājumam: “Tagad aizveriet acis un lūgsim Dievu!”, ko es arī automātiski, paklausīgi darīju... Tikai pēc vairākām sekundēm atskārtu, ka es tak esmu pie braucošas automašīnas stūres dzīvas satiksmes ielā, atverot acis un redzot, ka ir strauji jābremzē, jo priekšā visi to dara krustojuma sarkano ugunu dēļ. Izslēdzu radio un braucot to nekad vairs neesmu lietojis.

Mūsu Jenčepingas zviedru baptistu draudzes mācītājs Per-Arne Aglerts reiz stāstīja, ka viņš, pa pilsētu savās draudzes locekļu vajadzībās staigājot, vienmēr lūdzot Dievu par savu draudzi un tās locekļiem.

Mums ar dzīves biedri Martu nekad neizdevās izveidot īstu ikdienas ģimenes lūgšanu brīdi. Rītos visi trauksmaini, vakaros biju vai nu skolā, vai otrā darbā, būdams vienīgais ģimenes apgādnieks. Tāpat nedēļas nogales aizgāja Martai skolā vai koncertos, man sabiedriskā darbā Čikāgā, vēlāk abiem darbā Gaņezera nometnē un Vasaras vidusskolā.

Aizejot penzijā bijām divi vien, un sākām ikdienas rīta Bībeles lasīšanas un lūgšanu stundu. Gadiem ejot pasliktinājās Martas stāvoklis, viņa vairs nevarēja lasīt, bet lūgt spēja. Redzēju ar kādu baudu un uzmanību viņa klausījās lasīto Vārdu, tāpat savus dzejoļus un citas grāmatas. Mēs sapratām, ka viss aiziet, paliek tikai Dievs un Viņa mīlestība un žēlastība.

Tagad, vienam esot, man rīta Bībeles lasīšana un lūgšana izveidojusies savādāka. Reizēm, lasot Rakstus, es uzduros uz daudz lasītām vietām kā uz klints un varu pavadīt ilgu laiku domājot un pateicoties Dievam par vienu teikumu, vienu domu, kas atklājas jaunā spēkā un brīnumā. Kādreiz es sevi noķeru lūdzot Dievu domās, bet cenšos izvairīties, jo redzu, cik viegli ir noklist sāņus arī savās domās. Dievu lūdzot ir jālieto valoda, skaņa vai klusa, bet valoda, tāds ir mans atradums. Slavējot, pateicoties un lūdzot par savām, draudzes un cilvēku vajadzībām.

Gribu dalīties ar jums, mīlie lasītāji, par manu īsāko lūgšanu, ko esmu teicis. Man bija liela problēma ar asinīm urīnā. Biju vairākkārt slimnīcā, nekas nelīdzēja. Gada laikā zaudēju 70 mārciņas no sava svara. Tā kādu rītu pēc ilgas asinošanas teicu savu īsāko lūgšanu, ko esmu lūdzis: “Palīdzi! Palīdzi!, Palīdzi!”

Tas bija pirms kādiem trim gadiem. No tās dienas nekad vairs neesmu asiņojis.

DIEVS IR!

māc. Oļģerts Cakars

Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars, P. Aļle. Mūsu tīmekļa lapas adrese:

www.kristigabalss.com

Informācija, jautājumi, raksti:

info@latvianbaptistsinamerica.org

ALBA tīmekļa lapa:
www.latvianbaptistsinamerica.org

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes— māc. O. Cakars	2
Pārdomas Ciešanu Laikā — māc. Dr. P. Barbins	3
Pārdomas Svētā Vakarēdienā — G. Ķeris	4
Ciešanu Laikā— māc. O. Cakars, M. Cakare	5
Meklējot Dievu ciešanu tumsā māc. Dr. U. Ukstiņš	6
Gatavosimies dziesmu dienai	8
Notikumi draudzēs—B. Ukstiņa	9
Vērsīsim skatus augšup—B. Ukstiņa	10
Ziemsvētku koncerts—māc. Dr. U. Ukstiņš	12
ALBA kongresa programma	14
Pirms četrdesmit gadiem—G. Ķeris	15
Mūsu dievnamu torņi—E. Biķis	17
Laiku robežas un sliekšņi—E. Biķis	20

Vāka foto: Pēteris Aļle

PĀRDOMAS CIEŠANU LAIKĀ

māc. Dr. Pauls Barbins

“Kungs, apžēlojies par mani – Kungs Jēzu Kristu, Dieva Dēls, esi man grēciniekam žēlīgs!”

Tā skan pazīstamā un vēsturiskā baznīcas lūgšana – “Jēzus lūgšana.” Esmu pats vairākas reizes lūdzis šo lūgšanu gan dievkalpojumos, eukumeniskos pasākumos, kā arī mana paša sarunās ar Dievu. Bet tikai nesen es dziļāki pārdomāju šos lūgšanas vārdus un domāju par to, ko es izsaku Dievam.

Šīs pārdomas sekoja pēc sarunas ar kādu sievieti, kuŗa man teica, ka viņa nekad nelūdzot šo lūgšanu, jo viņai tā nav vajadzīga, jo ne viņa ir grēciniece, un viņas Kungs Jēzus Kristus ir viņai jau pietiekami žēlīgs. Šī saruna lika man jautāt, kas viņu īsti traucē šai lūgšanā – vai vārds grēcinieks? Grēka temas teoloģiskā definīcija? Jeb, varbūt, tā negrib atzīt, ka viņa pati ir grēciniece un ir kaut kādā veidā atšķirta no pilnīgas vienotības ar Dievu, sakarā ar to, ko viņa dara vai domā.

Viens no maniem bieži lasītiem reliģiskiem rakstniekiem skaidro, ka “grēks” ir kā centrālās spēks. Man pašam nav zinātnieka vai inženiera spējas, bet ticības ziņā saprotu, kā rakstnieks definē greku, ka tas ir mūsu dzīvē, kas attura mūs no Dieva. Rakstnieks raksta: “Kad grēks parādās cilvēku dzīvē, tas pastumj it visu projām no centra uz perifēriju. Daļas tiek atdalītas no mūsu dzīves centra, līdz nonākam tur, kur nekas vairs nav atlicis.” Kopsumā, grēks ir tas, kas ir darīts vai arī nedarīts, kas stumj virzienā prom no centra, un paplašina plaisu starp Dievu un sevi pašu.

Domāju, ka, varbūt, šāda definīcija traucēja šo sievieti. Tā ir saprašana, ka neatkarīgi no tā, cik laipni vai līdzjūtīgi, vai svētīgi mēs cenšamies būt, ir dabiski kaut kas mūsu dvēselēs, mūsu cilvēcīgā

būtībā, kas stumj mūs projām no Dieva. Tas varētu būt tas, ko mēs darām – (mūsu darbi, vārdi vai domas), jeb kaut kas mūsu personīgā raksturā – (paštaisnība, egoisms vai lepnība), kas attura mūs no vēl tuvākas attiecības ar Dievu.

Vai gribam atzīt vai ne, lūgšanas vardi: “Kungs Jēzu Kristu, Dieva Dēls, esi man grēciniekam žēlīgs” ir derīgi mums ikkatram.

Bet kāpēc mums ir tik grūti atzīt, ka ikkatrs, arī mēs esam grēcinieki, kam Dieva žēlastība ir tik vajadzīga?

Domāju par to reizi, kad stāvēju Jeruzālemes “Svētā Kapa” baznīcā, svētajā vietā, kur tiek pieminēta Jēzus Kristus krusta nāve un viņa apglabāšana. Šodien, lai tiktu pie tās vietas, tradicionāli pieņemtā Golgatas kalna, kur Jēzus Kristus tika krustā sists, šai baznīcā ir jādodas pa šaurām trepēm uz augšu. Simboliskā veidā šīs trepes ved cilvēku no ielejas līdz Golgatas krustam.

Biju viens no daudzajiem ļaudīm baznīcā. Man gribējās kāpt pa trepēm, bet lielais pūlis un šaurās trepes nospieda manu gribu kāpt Golgatas kalnā. Tikai gadus vēlāk es sapratu, ka šis izvēles moments, gaidīt rindā un kāpt pa šaurajām trepēm, simbolizē manu garīgumu. Reizēm atbildu sev, ka man nav vajadzība tuvoties Golgatas krustam, ka varu saņemt pacelšmi no citiem reliģiskiem piedzīvojumiem, vai pat, ka atteicoties devu izdevību kādam, kam tas būtu vēl nozīmīgāks un vajadzīgāks, – šis gājiens nav domāts man...

Tanī dienā Jeruzālemes baznīcā es piedzīvoju to, ka tuvoties Golgatas krustam reizēm ir grūti. Mēs esam negribīgi atzīt mūsu grēcīgo stāvokli un

Foto: Pēteris Alje

Foto: Sarmīte Aļe

mūsu vajadzību pēc Dieva žēlastības. Pat esam negribīgi saņemties un tuvoties Golgatai, jo, varbūt, tur pie Kristus krusta mēs baidāmies, ka tiksīm izaicināti no Dieva, un mums pašiem būs jāpārbauda mūsu garīgums un

ticības dzīve.

Kā ticīgiem Dieva bērniem, šī tuvošanās Kristus krustam ir mums ikkatram vajadzīga, tas ir ceļojums, jo tikai tā mēs varēsim augt mīlestībā uz mūsu Dievu. Reizēm šāds ceļojums būs neērts, jo ievērosim, cik tālu mūsu grēcīgums ir pastūmis mūs no mūsu centra, kas ir Dievs, iemiesots Jēzū Kristū.

Bet mēs tiekam atgādināti, ka no Golgatas krusta pats Jēzus sacīja: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara." Kad mēs sajūtam vajadzību tuvoties Kristus krustam, atzīstot mūsu grēcīgumu un mūsu dziļo gribu pēc Dieva žēlastības, Jēzus pats mūs ikkatru apžēlo, piedod un stiprina mūs, kad atgriezīamies ielejā – mūsu ikdienas dzīvē.

Šajā Ciešanu Laikā mēs, varbūt, tiksīm kārdināti steidzīgi skriet uz tukšo kapu Lieldienas rītā un saņemt augšāmcelšanās spēku. Dalu līdzī šādu garīgu domu: augšāmcelušā Kristus pārveidošanas spēks tikai tad būs nozīmīgs mūsu garīgajai dzīvei, ja mēs vispirms atļaujam sev dzirdēt mirstošo Jēzu mums sakām: "Tēvs, piedod viņiem, jo viņi nezina, ko viņi dara."

Lai to dzirdētu, mums ir jāatzīst, ka šie vārdi ir domāti arī man, ka esmu grēcinieks, kuŗam Dieva žēlastība ir tik vajadzīga. Šajās Ciešanu Laika dienās nesteidzies garām Golgatas krustam, bet ļauji sev atzīt savu garīgo vajadzību, saņemt Dieva žēlastību, un ļauji sev dzirdēt Jēzus vārdus, ka esi mīlēts un saņēmis piedošanu.

PĀRDOMAS SVĒTĀ VAKARĒDIENĀ

Bukskauntijas draudzē—Gatis Ķeris

Gabrielle Gifforda bija ASV Kongresā delegāte no Arizonas pavalsts, kas, no šāvienu galvā, piedzīvoja ļoti nopietnu smadzeņu ievainojumu. Viņas logopēds mēģināja, lai viņa izrunā vārdu gaismu (light), bet ievainojums smadzeņu kreisajā pusē, kas kontrolē valodu, bija tik liels, ka viņa nespēja šo vārdu izrunāt. Viņa atkārtoti mēģināja šo vārdu izrunāt, bet, ar asarām acīs, viņa tomēr to nespēja. Bet tad terapistis sāka dziedāt pazīstamo dziesmu This little light of mine. I'm gonna let it shine, un Gifforda sāka dziedāt pievienoties terapistai un viņa varēja gaismu (light) izrunāt, dziedot šo dziesmiņu. Šī dziesma nāca no smadzeņu labās puses un palīdzēja restaurēt viņas valodas centru.

Tāpat mēs, cilvēki, bieži jūtamies, ka esam bez gaismas, it kā dzīvojam tumsā nezinādami, ko

Foto: Pēteris Aļe

lai mēs darām, un kas ar mums notiks. Bet kad nākam pie Svētā vakarēdiena galda, šis vienkāršais mielasts palīdz mums saredzēt Jēzus Kristus gaismu. Mēs no tumsas ienākam Kristus gaismā. Mēs tiekam stiprināti caur šo mielastu un atjēdzam, ka Kristus gaisma ir ap mums un iekš mums. No krusta nāk Dieva gaisma. Viņš ir apgaismojis mūsu ceļu un aicina mūs spīdēt ļaužu priekšā šajā tumšajā pasaulē. Mēs varam tikt iedrošināti, ka tas, kas ienāca reiz šajā pasaulē, atkal reiz nāks pilnā godībā un spēkā. Mums nebūs vajadzīga ne lampa, ne spuldze, ne svece, lai Viņu redzētu, jo Dieva spožums mūs apgaismos.

Draudzes kopējs – Gatis Ķeris

CIEŠANU LAIKĀ

māc. Oļģerts Cakars— Marta Cakare †

PŪPOLU SVĒTDIENĀ

Oļģerts Cakars

Šodien?

Tā ir fona iegleznošana

ar gaišām krāsām,

lai tumsa izceltos,

lai sāpju vaids

no Oziannas klaigām

izdalītos asāk.

... apaļš kā pūpols...

mēs sirdi mīkstu

un maigu ceram,

īsti nespēdami

gavilēt Dāvida Dēlam.

Dziesma kā ērkšķis sprūst kaklā.

Vakarā gaŗu ēnu

met Lielās piektās krusts.

ĢETZEMANĒ

Oļģerts Cakars

Olīvu dārzs

pret kalnu kāpj naktī.

Koki sausām saknēm lauzušies

klints spraugu birzās.

Cik gadi un paaudzes

ir čemuraino zaru klāstā

augļus lūkojušas?

Mezglainie zari klusē.

Cilvēki guļ, izņemot to vienu.

kas lūdz:

“Lai notiek Tavs prāts!”

Vai pat zari tiecas

lūgšanā sakļaut mezglainās rokas?

Lūdzēja pieri – klāj asins lāses!...

LIELĀ PIEKTĀ

Marta Cakare

Putns zināja,

ka jāpaliek klusu

brīdī, kad Pestītājs mirst.

Saule zināja,

ka jāaizsedz vaigs,

brīdī, kad Pestītājs mirst.

Zeme zināja,

ka jāatver kapus

brīdī, kad Pestītājs mirst.

Cilvēks – nezināja

ne toreiz, ne šodien,

ka viņa Pestītājs mirst,

krustā piesists mirst.

AR GALVU NOLIEGTU

Oļģerts Cakars

Ar galvu noliegtu es Tavā ptiēkā stāvu,

mans Kungs un Dievs, mans Pestītāj,

kā atmaksāt man Tavu krusta nāvi,

kad vienaldzīgās rindās manas dienas stāj?

Nav samaksas par mīlestību,

nav it nekā, ko lielam Dievam dot...

Es sīvu sevī jūtu paša gribu,

tik grūti vainas nožēlot.

Bet tomēr Tava augšā celtā roka,

ko šķēlis manu grēku smagums spīvs,

kā maigā mājienā tā manu ceļu loka

uz augšu – Dievā, tur kur cilvēks brīvs.

Es stāvu Tavā priekša galvu liektu,

mans Kungs un Dievs, mans Pestītāj,

un tveru roku, mīlestībā sniegtu,

Kungs, mani vienu tumsā neatstāj!

MEKLĒJOT DIEVU CIEŠANU TUMSĀ

Pārdomas Ciešanu Laikā par Ījaba grāmatas 23. nodaļu

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Ījabs meklē Dievu ciešanu tumsā. “Ak, kaut es mācētu Viņu at-
rast, ka es varētu nonākt pie Viņa
troņa!” (Ījaba 23:3), ir Ījaba lūgšana.
Pazīstamais teologs un rakstnieks
C.S. Luiss (C. S. Lewis) piedzīvoja
Ījabam līdzīgas izjūtas, kad zaudēja
savu sievu, kurā bija iemīlējis un
aprecējās, kad pats jau bija labi ga-
dos. Luiss, grāmatā “A Grief Ob-
served” (1961), raksta: “Un tai pašā
laikā, kur ir Dievs? Šis ir viens no
vistraucējošākajiem simptomiem.
Kad esi priedīgs, tev nav ne mazākās
apziņas, ka tev Viņš ir vajadzīgs. Tu
jūties labi un tieci kārdināts domāt, ka Viņa
pieprasījumi tev ir traucējums. Ja tu pats atminies
un pievērsies Viņam pateicībā un slavā, tu jūties
pieņemts no Dieva ar atvērtām rokām. Bet griezies
pie Viņa, kad tava vajadzība ir izmisīga, kad visa cita
palīdzība ir tukša, tad tu atradīsi, ka durvis ir tev se-
jā aizvērtas un divkārt aizbultētas. Pēc šī klusuma, tu
vari tik pat labi griezties projām. Jo ilgāk tu gaidi, jo
uzsvērtāks top šis klusums. Ko tas nozīmē? Kādēļ
Viņš ir tik tuvu pārpilnībā un tik tālu kā palīgs
grūtību laikā?”

Šāda, Ījabam līdzīga, izjūta ir C.S. Luisam,
kurš bija nopietns kristietis, teologs un autors; kurš
sarakstījis daudzas grāmatas, kas palīdzējušas
cilvēkiem iepazīt Dievu. Tomēr savās šķiršanās
sāpēs un bēdās viņš piedzīvo Dieva trūkumu. Viņš,
protams, nekad neuzdeva savu ticību Dievam. Un
lēnām viņa dzīvē atgriezās gaisma un Dieva tuvuma
apziņa. Luiss nav vienīgais, kas kā Ījabs ir piedzīvojis
šo, tā apzīmēto – “dvēseles tumšo nakti”.

I.

Par spīti sāpēm un ciešanām, kas ir
pārņēmušas viņa dzīvi, Ījabs nav zaudējis savu ticību
Dievam, savu ticību Dieva taisnībai. Kaut savos per-
sonīgos dzīves apstākļos un arī sabiedrības dzīvē
viņš redz daudz ko, kas šķietami noliedz patiesību,
ka Dievs ir taisns, Ījabs noraida savas sievas padomu

Foto: Pēteris Aļe

grāmatas prologā: “Atsaki Die-
vam un mirsti!” (Ījaba 2: 9b).

Ījabs redz Dievu kā
taisnu tiesnesi, kuram, kāda
viņam nesaprotama iemesla dēļ,
viņa lieta nav zināma; kurā
priekšā viņam nav bijis iespējams
izklāstīt savu bēdu, aizstāvēt
savu nevainību. Ījabs domā, ja es
varētu Dievu atrast, “Tad es pats
izkārtotu savu lietu Viņa vaiga
priekšā, un ar pierādījuma vārdi-
em es turētu pilnu savu mu-
ti” (Ījaba 23:4).

Vai tad Dievs nav visur? Vai tad Dievs nezina
visu? Jā, tāds ir Dievs. Dievs ir visa zinātājs! Dievs ir
visur! Bet ir brīži mūsu un daudzu citu ticīgo, tāpat
kā C. S. Luisa dzīvē, kad, par spīti mūsu abstraktajām
zināšanām, Dievs liekās tāls, svešs un nedzirdīgs.
Saka Ījabs: “Bet tomēr, ja es eju uz austrumiem, tad
Viņa tur nav, un ja es eju uz rietumiem, tad es Viņu
nepamanu. Ja Viņš darbojās ziemeļos, tad es Viņu
nesaredzu, ja Viņš pagriežas uz dienvidiem, tad es
Viņu tāpat nesaredzu.” (Ījaba 23:8-9).

Ījabs zina, ka Dievs ir visur. Viņš zina, kā
Palmists to teicis, ka viņš nekur nevar aizbēgt no Di-
eva vaiga, kaut es Viņu neatrodu ne austrumos, ne
rietumos, ne ziemeļos un ne dienvidos, “Taču manis
ieturamo ceļu Viņš zina itin labi” (Ījaba 23:10a).
Taisni šī patiesība ir mums tā sāpīgākā un grūti
pieņemamā lieta. Dievs ir visur, bet es nevaru Viņu
sastapt. Es nejutu Viņa klātbūtni, nedzirdu Viņa
balsi.

Ījabs grib nonākt Dieva priekšā ne tikai lai
izklāstītu savu lietu, lai aizstāvētu savu taisnību, bet
vēl vairāk, lai dzirdētu Dieva spriedumu. Viņš vēlas
tikt ievērots no Dieva. Ījabs saka par Dievu: “Tad es
arī dabūtu zināt tos vārdus, ko Viņš man atbildētu,
un tad es saprastu, ko Viņš man saka.” (Ījaba 23:5).

Manam mazdēlam Lūkam, kad viņš bija
mazs, bija paradums, kā daudziem bērniem, kad

viņam lika kādu lietu darīt, jeb vēl vairāk, kad viņam sacīja, ka kādu lietu nedrīkst darīt, atkārtoti prasīt – kāpēc? Kāpēc šāda lieta ir darāma, vai nav atļauta? Mēs cilvēki instinktīvi jau no mazotnes vēlamies zināt iemeslus, kādēļ lietas notiek tā, kā tās notiek. Jautājums, ar kuŗu Ījabs atkārtoti mocās, ir – kāpēc viņu, kuŗš savā dzīvē ir centies būt uzticīgs Dieva kalps, piemeklējušas tik šausmīgas ciešanas, kamēr ap viņu ir ļaudis, kas Dievam ir pagriezuši muguru, un viņi tomēr aiziet kopā bez nopietniem dzīves pārbaudījumiem? Ījabs ir drošs, ka ja viņš saprastu savu ciešanu iemeslu, tad viņam būtu daudz vieglāk tās paciest.

Ījabs tad saka svarīgus vārdus: “..ja Viņš mani pārbaudītu, es tiktu atrasts zeltam līdzīgs” (Ījaba 23:10b). Ījabam nav zināms tas, kas mums ir zināms. Kad lasām šo grāmatu, zinām, ka viņa ciešanas ir ticības pārbaudījums; ka Dievs ir pielaidis sātānam viņu pārbaudīt. Kaut Ījabam nav zināma prologā atklātā Dieva saruna ar sātānu, liekas, ka viņa prātā tomēr rodas jautājums: vai tas, kas ar mani notiek, nav kāds pārbaudījums? Liekas arī, ka viņš ir mazliet pādrošs par to, ka viņš šo pārbaudījumu izturēs.

Ījaba vārdi, noteikti, ir reakcija uz viena no trīs draugu, Ēlifasa, vārdiem iepriekšējā nodaļā, kur tas mudina Ījabam iemest pīšļos zelta gabalu, tas ir, uzdot katru domu, ka viņam ir kāda vērtība Dieva priekšā. Ēlifass prasa Ījabam: “Vai Dievam no cilvēka ir kāds labums?” (Ījaba 22:2a). Un viņa drošā atbilde ir “Nē!”

Ēlifass izsaka domu, kas veido visus draugu argumentus, ka ciešanas nāk tiem, kas lieli grēcinieki. Viņš prasa: “Vai tu domā, ka tavas dievbijības dēļ, Viņš tevi sodītu un ietu ar tevi tiesā?” un “Vai drīzāk jau tava ļaunprātība nav pārāk liela un taviem pārkāpumiem nav gala?” (Ījaba 22:4-5). Bet Ījaba grāmata rāda, ka Ījaba ciešanas nav Dieva sods, bet gan drīzāk, Ījaba dievbijības dēļ, Dievs ļauj viņu pārbaudīt. Jā, Ījabs diezgan lepni saka: “Es tiktu atrasts kā zelts.” Un visa Ījaba grāmata rāda, ka galu galā viņa vārdi ir patiesi. Viņa ticība tiek pārbaudīta ciešanu ugunīs un šīs ciešanu ugunis viņu neiznīcina, bet parāda viņa ticības autentitāti.

Uguns parāda, ka zelts ir īsts. Ciešanas parāda, ka dzīve ir šķīsta. Mācītājs un autors Thomas Kelly raksta: “Kāds ir cilvēka raksturs to atklāj viņa spējas sastapties ar grūtībām un neveiksmēm un caur tām tapt bagātākam, ne nabagākam.” Arābiem

ir izteicies, ka, ja vienmer spīd saule, tas veido tukšnesi. Viņiem vajadzētu to zināt! Kad dzīvē viss rit gludi, tad ir viegli dzīvot seklu dzīvi, bet kad nāk pārbaudījumi, bēdas un grūtības, tad jāmeklē dziļāku dzīves nozīmi, tad tiekam dzīti tuvāk Dievam. Vētrās parādās Dieva skaistā varavīksne. Dzīves dziļākās patiesības atklājās dzīves negaisos. Tā apustulis Pēteris raksta: “Lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgs zelts, kas tak ugunī tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.” (I Pētera 1:7). Tā Ījaba pārbaudītā ticība, grāmatas beigās, tika no Dieva uzslavēta.

II.

Bet pirms viņš sasniedz ceļa merķi Ījabam vēl daudz kas jāpārdzīvo, un daudz kas jāizcīna savās sarunās ar trīs draugiem, kuŗi gan nāca viņu mierināt, bet nesa tikai nemieru. Tie nāca kā draugi, bet izrādījās drīzāk kā ienaidnieki.

Ījabā cīnās divas pretrunīgas izjūtas, kuŗas nav vienreizējas viņam, bet parādās katrā cilvēkā, kuŗš nopietni meklē Dievu. Pirmo jau minējam šīs apceres sākumā. Viņš ilgojās atrast Dievu, nākt Dieva priekšā, lai izklāstītu savu lietu. Viņš vēlējās būt drošs par to, ka Dievs viņu redz un dzird. Viņš saka: “Tad kā taisnais es atbildētu Viņam, un uz visiem lakiem es būtu brīvs no sava tiesneša.” (Ījaba 23:7). Ījabs ir pārliecināts, ka Dievs, sastopot viņu, viņu nenosodītu, bet gan viņu attaisnotu.

Tomēr, kā katrs mirstīgs cilvēks, Ījabs bīstās nākt mūžīgā Dieva priekšā. Viņš apzinās to, ko saka Dieva vārds, ka nevaram skatīt Dieva vaigu un dzīvot. Tā templī, redzot Dieva godību, pravietis Jesaja izsaucās: “Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! ..es redzēju ar savām acīm Ķēniņu, to Kungu Cebaotu!” (Jesajas 6:5). Kaut Ījabs ir pārliecināts par savu taisnību, viņš tomēr nav pilnam pārliecināts par to, kā Dievs viņu redzēs. Dievs ir visuvarens un Viņa spriedumi nelokami. “Taču Viņš paliek arvienu tas pats: kas Viņam var pretoties? (Ījaba 23:13a). Ījabs, kuŗš nemitīgi meklē Dieva vaigu, dreb bailēs domājot, ka var nonākt Dieva priekšā: “Tādēļ es esmu nobijies un trīcu Viņa skata priekšā; visu to pārdomājot, man pat rodas bailes no Viņa! Tas tiešām ir Dievs, kas atņēmis drosmi manai sirdij, un Visuvarētais ir man licis drebēt” (Ījaba 23:15-16).

Kad nākam ar savu sūdzību pie kāda tiesneša, no kuŗa sprieduma atkarājās mūsu dzīve,

tad, kaut pārlicināti par mūsu taisnību, tomēr jūtam bailes. Ījabs saka: “Vai Viņš tad ar visu savas varas pilnību cīnītos ar mani? Ak, droši vien nē! Viņš tikai savu vērību piegrieztu man.” (Ījaba 23:6). Par spīti visam, kas ar viņu noticies, Ījabs tomēr vēlas ticēt Dieva labestībai. Viņš arī apzinās, ka patiesi ir draugu vārdi: “Vai cilvēks var būt taisns Dieva priekšā?” Ījabs zina, ka atbildi ir skaidra. Nē!

Ījaba vardi grāmatas 23. nodaļā nobeidzas ar norādījumu uz nākošo nodaļu, kurā viņš apraksta netaisnību, kas parādās pasaulē. Viņš saka, ka ne tikai savu bēdu dēļ, ne tikai sevis dēļ, viņš jūtās ietērpts ciešanu tumsā, bet vēl vairāk to ciešanu un sāpju dēļ, ko redz pasaulē ap sevi.

Ījabs šai nodaļā, tāpat kā visā šajā grāmatā, meklē Dievu ciešanu tumsā. Viņš nav ģeķis, kuŗš savā sirdī saka “Dieva nav!” Viņa ciešanu mēru vairo jautājums: kāpēc pasaulē, kuŗā noteicējs ir Dievs, ir tik daudz ciešanu? Bieži kāda dzīves traģedija, personīgas ciešanas, liek mums par šo jautājumu nopietni domāt. Kādreiz tie, kas šādas ciešanas pieredzējuši, ir sarakstījuši grāmatas, cenšoties saprast ciešanu jēgu. Dzirdam šo laužu liecības par viņu pārdzīvojumiem, ka, kaut ciešanas ir pamatā neizskaidrojamas, tie tomēr jutās, ka Dievs tos

Foto: Pēteris Aļle

ciešanās nav pametis. Dievs bija ar viņiem ciešanu tumsā.

Evaņģelija vēsts, Labā Vēsts, ko nesa Jēzus Kristus, kuŗš kārdināts un cietis tāpat kā mēs, ir Dievs, ir ar mums visās mūsu gaitās, visās mūsu sāpēs un ciešanās. Evaņģelija vēsts ir vēsts, kas piepilda Vecās Derības liecību par Cieteja kalpu, kuŗš nesa mūsu sērgas un ciešanas.” (Jesejas 53 nodaļa). Šo Dievu Ījabs meklē un šis Dievs viņam atklājas. Dievs Ījabam atklājas tāpēc, ka ciešanu tumsā viņš nav uzdevis savu ticību Viņam!

GATAVOSIMIES DZIESMU DIENAI

Filadelfijā — 28. aprīlī

Amerikas latviešu baptistu koru apvienības 70. Dziesmu diena svētdien, 2019. gada 28. aprīlī, Sv. Jāņa latviešu ev. luterāņu baznīcā 301 N. Newtown Street Rd., Newtown Square, PA 19073

Koncerta kopkorī piedalās Latviešu baptistu draudžu dziedātāji un viesi dziedātāji no apkārtnes draudzēm.

Programmā iekļauti arī latviešu autoru darbi. Dzirdēsim V. Baštika Pateicības kantāti, kuŗu pirmo reizi atskaņoja pirms 40 gadiem. Programmā P. Vaska Diatoniskā kantāte.

Dirigenti - Sarma Aļle, Ralfs Augstroze, Gunta Plostniece

Visi aicināti uz šo skaisto, mūzikali bagāto garīgo koncertu. Informācija: Ģirts Stūrmanis: sturman293@aol.com

Foto: Nikolai Murphy

NOTIKUMI DRAUDZĒS

Bukskauntijas un Filadelfijas draudzes māsu rīkota eglīte

KO DARĪSIM AR SAŅEMTO DĀVANU?

Domājams ka katrs viens no mums būs kaut kad saņēmuši kādu dāvanu. Retas dāvanas atminamies ilgāku laiku. Dažas dāvanas mūs iepriecināja īsu laiciņu. Citas dāvanas tika kaut kur noliktas un ar to arī aizmirstas, vai pēc lietošanas aizmestas!

Svētku vakarā, ziemassvētku laikā, katrs saņēmām vienu nozīmīgu un vajadzīgu dāvanu. Tā kā svētki jau sen aiz mums, var gadīties, ka tā arī ir jau aizmirsta. Saprotams, ziemassvētku laikā izpušķojām savas mājas, lai radītu svētku gaisotni. Varbūt uzstādījām Betlēmes kūtiņu ar silīti, ganiem,

Mariju un Jāzepu. Varbūt mēs apmeklējām Adventa svētdienās dievkalpojumus un varbūt dzirdējām ziemassvētku koncertus. Iespējams, ka tad piedzīvojam dziļāku prieku un mieru nekā pirms vai pēc svētkiem.

Jautājums paliek – kas notika ar galveno svētku dāvanu, kuŗu Ziemassvētkos apdziedājām? Šī ir dāvana, kuŗa nebija ietīta svētku spožajos papīros, vai atrasta zem eglītes. Šī ir dāvana par kuŗu dziedājām un domājām ziemassvētku laikā, dāvana kuŗu neviens cits kā pats Dievs mums nevarēja dot, nedz varēja uzdāvināt. Šī brīnišķīgā dāvana ir Jēzus Kristus, mūsu Pestītājs.

Katru Adventa svētdienu Bukskauntijas draudzē sapulcējamies dievnāmā, lai aizdedzinātu Adventa vainagā svečītes un klausītos piemērotas

mācītāja pamācības, līdz sagaidījām Jēzus Kristus dzimšanu.

Tā ceturtajā Adventa svētdienā, bukskauntieši pulcējās kopā ar Filadelfijas draudzes locekļiem, lai pēc dievkalpojuma dievnama blakus telpās ņemtu dalību abu draudžu māsu rīkotā ziems-

svētku eglītē. Gata Ķera un Gaidas Gulbes čaklās rokas nodrošināja, ka atradīsimies eglītes svečīšu gaismā. Baudījām gardas pusdienas un klausījāmies programmu, sēdot pie krāšņi izdekorētiem galdiem. Māsas bija rūpējušās par atnestiem gardumiem; starp kuŗiem varēja baudīt latviskus ēdienus, Jāņa sieru, pelēkos zirņus, piparkūkas, pīrākus un abolu maizi. Nevaru nemaz visu baudīto uzskaitīt. Lai nekas netrūktu, saimniecēm nāca palīgā Nicks un Ērika Stūrmaņi.

Par programmu bija rūpējušās Silvija Augstroze un Benita Ukstiņa. Benita sastādīja programmu ņemot palīgā arī moderno tehniku - "power point". Silvija gādāja par programmas mūzikālo

daļu, kā arī pavadīja visas kopdziesmas. Tema programmai bija Latviešu ziemassvētku tradīcijas. Vairākas māsas un arī viens brālis runāja par daudzajām latviešu tradīcijām. Runātāji īsumā stāstīja gan par senām latviešu tautas parašām, kas saistās ar ziemas saulgriežiem, ziemssvētku eglīti, vecīti, rūķīšiem, ziemssvētku ēdieniem un tirdziņiem. Runātāji bija Gunta Silvija Tighe; Ērika un Nicks Stūrmaņi; Karina Rilling; Inta Stepanick un Benita Ukstiņa. Draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš deklamēja J. Poruka dzeju - No baznīcas braucot ziemssvētku vakarā. Par stāstījumu laiku varēja redzēt uz ekrāna piemērotus skatus. Kopīgi dziedājam vairākas mīļas ziemssvētku dziesmas. Saprotams, ka Ziemssvētkos nevaram izpalikt bez mūzikas skaņām. Šinī pēcpusdienā ārpus kopdziesmām klausījāmies Aijas Tīghes vijoles sōlo - What child is this? (16th cent. Eng. mel.) un Intas Augstrozes sōlo - Ziemssvētku vakarā (J. Vītols).

Tā, šinī pēcpusdienā dzirdējām par dažām latviešu tradīcijām, bet pie reizes arī atcerējamies

dziļāko svētku nozīmi – Dieva Dēla nākšanu, lai nestu visiem brīvību un glābšanu. Atminējamies Jāņa 3:16 – “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, kā Viņš sūtīja savu vienpiedzimušo Dēlu..”.

Apzināties, ka, saņemot šo dāvanu, pestīšanu Jēzū Kristū, mums tiek uzlikts pienākums; dāvana nav tikai domāta mums, bet to ir jādod tālāk. Programmai tuvojoties beigām, vēl pirms mācītāja beigu lūgšanas, visi atvērām savas sirdis, ziedojot Latvijas Baptistu Draudžu Savienības zupu virtuvēm.

Svētki ir pagājuši. Dieva dotā, neaprstāmā dāvana ir saņemta. Svētku dekorācijas noliktas projām nakošajam gadam. Bet kaut būtu tā, ka mēs lielāko no dāvanām, ko svētkos saņemām, Jēzu Kristu, katru dienu atminētos un pielūgtu. Kaut ikdienas mēs no sirds pateiktos par Dieva neaprstāmo dāvanu!

Benita Ukstiņa, Bukskauntijas korespondente

Fotografijas: Autore

VĒRSĪSIM SKATUS AUGŠUP

Zvaigznes Dienas Koncerts Bukskauntijā

Benita Ukstiņa

Kad pirms kādiem tukstots gadiem Ēriks Ēriksons no Norvēģijas devas pāri jūrai, lai atrastu un izpētītu mūsu hēmisfairā jaunas zemes, viņš atrada Grēnlandi. Ēriksons ar saviem līdzceļotājiem sekoja spožām zvaigznēm, kas atradās debess jumā, lai tās viņu vada pareizā virzienā. Kad trīs gudrie vīri devās ceļā, (nezinām tieši cik tie bija, zinām tikai ka tie atnesa trīs dāvanas), lai atrastu jaunpiedzimušo ķēniņu, viņi arī sekoja zvaigznei! Zvaigznes diena ir aiz mums, bet tās mācība ir arvien paliekoša. Tā aicina mūs vērst skatus uz augšu, lai turētos uz pareizā dzīves ceļa, staigājot kopā ar jaupiedzimušo Kristu! “Kurp vien Viņš vada ceļosim....”

Šī gada sestajā janvārī, kopā ar plašu klausītāju pulku, ieradās Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes dievnamā uz Zvaigznes dienas koncertu. Koncertā piedalījās kaimiņu, amerikāņu St. Paul ev. lūt. draudzes koris; pašu draudzes koris ar palīgiem; Filadelfijas baptistu draudzes dziedātāji un Brian Bordz jazz trio. Pie klavierēm un ērgelēm kalpoja Seth Trumbore. Korā dziesmas diriģēja draudzes diriģents Ralfs Augstroze, bet mūzikālo programmu bija sastādījusi Silvija Augstroze. Draudzes mācītājs teica ievada vārdus, lasīja Svētos rakstus, vadīja lūgšanā un arī teica beiga vārdus. Luterāņu

draudzes mācītājs Dāvids Hecklers sniedza pārdomas – Worlds in Collision.

Mūsu koris un Luterāņu draudzes koris dziedāja gan apvienoti, gan atsevišķi. Viesu koŗa dziesmas ar ģitaru pavadīja viņu draudzes mācītājs. Bija arī sieviešu kvartets un solo dziesmas. Nevaram aizmirst, ka mūsu koŗa dziesmai Sleep Holy Babe, bija Neil Wetzel flautas pavadījums. Apvienotam korim, kuŗam beigu dziesmā “Klusā nakts” pievienojas arī klausītāji, pavadījumu līdz ar ērģelēm vijoli spēlēja Aija Tighe un ģitāru Dāvids Hecklers.

Mūzika ir patiesi universāla valoda. Tā spēja

inspirēt latviešu un amerikāņu koncerta klausītāju sirdis, kad tie sanāca, atminoties gudros vīrus no austrumiem, kuŗi devas tālā ceļā, lai pielūgtu jaun-

piedzimušo Ķēniņu. Zvaigznes dienas koncerta mūzika mūs inspirēja un mudināja domāt, kā uzticīgāk staigāt pa taisno ticības ceļu. Šī mūzika iedvēsa mieru katra klausītāja sirdī. Austrumu gudro iedvesmoti arī šodien vēŗšam skatus augšup uz debess zvaigznēm. Mēs šodiem tiekam mudināti pielūgt jaunpiezimušo Ķēniņu. Sadraudzībā ar Viņu, mēs droši varam spērt soļus nākotnē.

Benita Ukstiņa Bukskauntijas draudzes korespodente

Fotografijas— Carlos Augstroze un Svens Kalniņš

„PRIEKŠ PASAULEI, TAS KUNGS IR KLĀT!”

Ziemsvētku koncerts Filadelfijā

māc. Dr. U. Ukstiņš

Dievs ir svētījis mūsu mazās ALBA draudzes ar izciliem mūzikāliem talantiem. To redzam gadskārtējā Ziemsvētku koncertā, kas notiek Filadelfijas draudzes dievnamā tikai divas dienas pirms svētkiem. Beidzamos gados koncerts noticis pamīšus mūsu baptistu draudzes dievnamā un Filadelfijās Sv. Jāņa ev. lut. draudzes dievnamā. Vairāki no viņu draudzes dziedātājiem dzied arī koncerta korī. Pateicība par šo skaisto koncertu nākas diriģentei Guntai Plostniecei, kuŗa par šādu koncertu rīkošanu ir rūpējusies gadu desmitus.

Filadelfijas draudzes gaišais dievnamš pildās ar klausītājiem no tuvienes un tālienes. Daži koncertā ir pirmo reizi, citiem šis koncerts ir tapis par svētku tradīciju. Pricājāmieš, ka laika apstākļi ir tādi, ka neviens netiek traucēts koncertu apmeklēt.

Koncerts iesākas, svētku korim ienākot dievnāmā, dziedot “Klusa nakts, svēta nakts.” Trešajā pantā korim pievienojās draudze. Draudzes mācītājs apsveic visus dalībniekus un lasa Svētos

rakstus no Michas grāmatas par valdnieku no Betlēmes, kas beidzās ar vārdiem, “..un viņš (Kristus) kļūs varens līdz zemes malām! Un tad būs miers.” (Michas 5:3b,4a). Mācītājs aicina visus ticībā atsaukties uz Dieva sūtīto Glābēju. Pēc mācītāja lūgšanas svētku koris dzied trīs dziesmas: “Klau, skan zvani” – 16. gadsimta franču ziemsvētku dziesma; “Baltas sniegu pārslas” – G. Baumanis; “Masters in this Hall” - Franču ziemsvētku dziesma.

Dziesmām seko Kaitlin Kan obojas solo “Oboe Sonata in D major, op.166”. To ar klavierēm pavada Iva Carucci. Kaitlin ir Fanijas Stūrmanes mazmazmeita. Fannija Stūrmane bija Bukskautijas draudzes ilgadējā ēģelniece un arī korā diriģente. Angļu ziemsvētku dziesmu “Sussex Carol” ar vijolēm spēlē Daina Plostnieks – Redpath ar dzīves draugu Keith Redpath. Daina un Keith sevišķi kuplina mūsu svētku koncertu jo ir profesionāli mūziķi. Sajusma par viņu devumu parādās klausītāju sirsnīgos aplausos. Pēc korā dziesmas, “Carol of the Bells” – Ukrainu svētku dziesma, klausāmieš Dainas

Plostnieces vijoles solo ar šo pašu nosaukumu no

Manneheim Steamroller. To pavada ar klavierem atkal Ieva Carucci.

Koris dzied B. Skultes, "Ziemsvētku nakts vizija" ko pavada ērģeles, Katlin Kan ar oboju un Linda Aļle-Murphy ar čellu. Dziesmā duetu dzied Astrīda (Ukstiņa) Rudolph un Ruta Ķeris. Pēc šīs dziesmas klausamies A. Vivaldi

"The Seasons, Summer - Concerto in G. Minor", kurā vijoles solo spēlē Keith Redpath. Līdz ar viņu spēlē arī stīgu ansamblis un klavieres. Stīgu ansamblī, bez Keith Redpath, ir Daina Plostniece-Redpath un Aija Tighe.

Koncerts beidzas ar Ērika Ēšenalda kantāti "Ziemsvētku vakarā". Tajā čellu spēlē Linda Aļle-Murphy un vijoli Aija Tighe. Pēdējā kantātes dziesmā "Ziemsvētkos" solo dzied Astrīda (Ukstiņa) Rudolph. To pavada oboja, stīgu ansamblis un klavieres. Draudze un koris vienotās kopdziesmā "Prieks pasaulē". Tai seko svētīšanas vārdi un ērģeļu

pastlūde no Ievas Carucci "Gelobet seist du, Jesu Christ" - J.S. Bach. Ieva Carucci pavada arī draudzes kopdziesmas un kori ar ērģelēm un klavieriem.

Pēc koncerta visi tiek acināti lejas telpās uz kafiju un bagātam uzkodēm. Par saimniekošanu pateicība nākas Aina Stūrmanei ar palīgiem. Klausītāji var izteikt pateicību drīģentei Guntai Plostniecei, korim un mūziķiem par izcilo svētku koncertu. Mūsu sirdis tika sasildītas no Ziemsvētku brīnšķīgās vēsts. Ērika Ēšenalda kantātes beidzmā dziesma "Ziemassvētkos" nobeidzas ar vārdiem: "Ziemas svētku vakarā atver savu sirdi, atver durvis. Aicini mīlestībai ienākt un mājot tevī."

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Fotografijas: Svens Kalniņš

ALBA KONGRESA PROGRAMMA

2019. g. no 16.– 18. augusta

Šī gada augustā esam aicināti pulcēties Bukskauntijas draudzes dievnamā ALBA kongresa dienām. Kongresu dienu virstemats, “Vai kā Jona? Vai kā Jēzus? Kāds esmu es?” Kogress, notiks kā parasti, piektdienas un sestdienas pēcpusdienā. Pārejo laiku pavadīsim Bībeles apcerēs, svētbrīžos un arī skatoties filmu, domājot par to, ko mums, Jēzus Kristus mācekļiem, māca pravieša Jonas grāmata.

Piektdienas vakarā ugunskurs Gata Ķera vadībā. Sestdienas vakarā Svētā Vakarēdiena svētbrīdis Petera Aļles vadība. Svētdienas rītā kongresa dievkalpojums un svētdienas pēcpusdienā mūzikālā pēcpusdiena. Kad būs izraudzīti pārejie runātāji un vadītāji, to darīsim zināmu!

Kad Dievs sūta Jonu uz Ninivi, lai aicinātu tās iedzīvotājus atgriezties no saviem grēkiem, Jona bēg pretējā virzienā, cik tālu ir iespējams bēgt no tās vietas, kur Dievs viņu sūta. Kad Dievs piespiež Jonu doties uz Ninivi, izglābjot viņa dzīvību ar lielas zivs palīdzību, Jona sludina: “Vēl četrdesmit dienas, tad Ninive tiks sagāzta!” (Jona 3:4b). Ninivieši atgriezās no saviem grēkiem. “Kad Dievs redzēja viņus tā daram, ka tie atgriezušies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Dievs atstājās no visa ļauna, ko bija teicis tiem darīt, un to nedarīja” (Jona 3:10). Dieva žēlsirdība pret šiem pagāniem sadusmoja Jonu. Viņš domāja, ka Dieva žēlastība pienākas tikai jūdiem. Viņš sašutis saka Dievam: “Es zināju, ka tu esi žēlīgs un līdzietīgs Dievs, gauss dūsmās, bet dāsns žēlastībā, un ka tu atstājies no ļauna!” (Jona 4:2b).

Dievs savu žēlastību mums visā pilnībā atklāja Jēzū Kristū, kurš mira priekš ikviena cilvēka šajā pasaulē. Jēzus pēc savas krusta nāves un augšāmcelšanās, pirms debesbraukšanas saka: “Man

ir dota visa vara debesīs un virs zemes, tādēļ ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristdami

**VAI KĀ JĒZUS?
VAI KĀ JONA?
KĀDS ESMU ES?**

**ALBA 2019.g. KONGRESA DIENAS
no 16.-18. augusta**

BUKSKAUNTIJAS DRAUDZES DIEVNAMĀ

STUDIJA PRAVIEŠA JONAS GRĀMATĀ

VAI KĀ JĒZUS?

Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis; un, redzi, es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām” (Mat. 28:18b-20).

Kāds esmu es? Vai esmu kā Jēzus, kurš mīl visus cilvēkus, visas tautas, tautības, rases un grupas? Jeb es esmu kā Jona, kurš domā, ka Dieva žēlastība pienākas tikai manai tautai? Kā mana dzīve, mana valoda un mana rīcība atbild šo jautājumam? Par to domāsim šī gada ALBA kongresa dienās.

Skats no pagājušā gada kongresa dienām. Fotografija: Pēteris Aļļe

KĀ TAS BIJA PIRMS 40 GADIEM

Rakstu sekojošās lapas pusēs izmeklējis Gatis Ķeris

BUKSKAUNTIJAS UN FILADELFIJAS APVIENOTAIS KORIS DZIED VAŠINGTONĀ

Bijām mūsu Bukskauntijas draudzes korī priecīgi pārsteigti, saņemot ziņu, ka esam aicināti kopā ar Filadelfijas kori dot garīgu dziesmu koncertu Reformācijas svētkos Vašingtonas ev. lut. draudzes dievnamā.

Sestdienas rītā, 28. oktobrī, ar māc. A. Klaupiku un dir. E. Ķeri priekšgalā kāpām Grayhound autobusā, kas ar grūtībām pa līkloču ceļiem tomēr bija atradis mūsu baznīcu. Pēc īsas lūgšanas par labu un svētīgu braucienu izdošanos, dodamies ceļā. Pirmā pietura ir Filadelfija, kur priecīgi mums pievienojas dir. V.

Baštiks ar saviem dziedātājiem. Drīzi esam ārā no pilsētas, un, joņojot pa gludo lielceļu, baudām pa labi un kreisi saules apmirdzētās, apburoši skaistās iesarkanās un zeltotās rudens dabas ainavas.

Īsa pietura Marielandē (Maryland) ar maziem atspirdzinājumiem, tad dodamies tālāk cauri Baltimoras tunelim Vašingtonas virzienā. Laiks savstarpējās sarunās ir paskrējis nemanot, un sākam jau vērot, kur būs jānogriežas, jo jaunceltais Vašingtonas latviešu ev. lut. draudzes dievnams atrodas Vašingtonas priekšpilsētā Rockvillē. Kādā ceļa līkumā zinātāji jau rāda — tur tas ir! Skatāties pa logiem norādītā virzienā un nevaram gluži ticēt savām acīm, vai tiešām tā lielā, skaistā celtne varētu būt Vašingtonas latviešu īpašums?

Kad piebraucam, laipnie sagaidītāji ierāda mums pagaidu novietošanās telpas, jo mācības latviešu sestdienas skolas visās klasēs vēl norit pilnā sparā. Vērojam, ka turpat blakus ir vēl kāda lielāka telpa, kuŗu pašreiz krāso un kur iekārtos latviešu vēstures mūzeju.

Kad skola beigusies, mēs varam apskatīt daudzās telpas, kur katrā ir klasēm nepieciešamie mācību materiāli, kā arī pašu bērnu zīmējumi un dekorācijas. Mūs aicina lielajā sarīkojumā un sporta zālē pie bagāti klātiem galdiem un pacienā ar garšīgām pusdienām, ko gatavojušas dāmu komitejas dāmas lieliski iekārtotā un ļoti modernā virtuvē.

Pēc tam kopmēģinājums baznīcā, kur ieejot mūs apņem svinīgums un pārsteidz arhitektoniskais telpas izveidojums un iekārtojums. Aiz altāra ir māksl. L. Linauta latviskā stilā darinātais logs, kuŗā attēlota Kristus debesīs pacelšanās. Baznīca ir ar augstu velvējumu un ļoti labu akustiku.

Pēc koŗa mēģinājuma atkal tiekam cienāti, bet vakarā ir dievkalpojums. To vada prāv. A. Veinbergs un sprediķi teic māc. A. Klaupiks, dodot vēsturisku atskatu par laika situāciju, kas beidzās ar Martiņa Lutera reformāciju, norādot, ka arī mūsu laikā ir nepieciešama reformācija, kas pārveido cilvēku par jaunu radījumu Jēzū Kristū. Kopkoris dzied divas dziesmas: „Neej gaŗām, dārgais Jēzu” un „Kungs, nāc svētī mūs.”

Nākošajā dienā, svētdien 29. okt. plkst. 11-os notika gaŗīgs koncerts. Koris, pārmaiņus abu diriģentu vadībā, dziedāja galvenokārt latviešu komponistu gaŗīgas dziesmas: K. Inķa „Mūsu Tēvs” A. Feila „Nāc, gaismas rīts”, A. Ābeles „Lūgšana”, E. Melngaiļa „Dievam pieder zeme”, E. Baštika „Pasaules gaisma”, K. Līdaka „Tik brīnišķi”, J. Ezeriņa „Kalnā”, V. Baštika „Krustā sistais Nācarieti” un „Svētceļnieku dziesma.” Bez tam vēl dziedāja L. V. Beethovena

„Ticība”, kā arī divus koŗus no Fr. Šuberta „Stabat Mater”: „Grimstiet sērās” un „Slava Tev, ak lielais Glābēj”, bet ārija „Glābēj Jēzu” bija Ed. Erdmaņa sōlo dziedājums. Bija vēl arī E. Lagsdones ēŗģeļu priekšnesums no F. M. Veracini „Largo”. Koncertu nobeidza ar Ch. Gounoda „Svēts ir”, kur sōlo dziedāja S. Erdmane. Jāpiezīmē, ka koris dziedāja disciplinēti un izteismīgi un guva klausītāju atzinību. Koncertu lentē ieskaņoja „Amerikas Balss” radio pārraidījumiem uz dzimteni un tautiešiem svešumā.

Jāpiemin arī dziedātājiem parādītā lielā viesmīlība, jo visus uzņēma un visi pārnakšņoja draudzes locekļu gimenēs, un tā nodibināja jaunas draudzības saites. Neapšaubāmi tomēr, ka lielākā pateicība pienākas Vašingtonas ev. lut. draudzes Dāmu komitejai un prāv. A. Veinberga kungam par sirsnību un jauko sadarbību. Atvadu runās — vēl sēžot pie atspirdzinājumu galdiem— abpusēji izskanēja domas un vēlēšanās, kaut šis brauciens nebūtu pēdējais.

Vēl jāmin, ka Vašingtonas draudzes jaunceltnē, bez baznīcas un skolas telpām, ir sava vieta arī ALA birojam. Tāpēc ikvienam, kam ceļš ved uz Vašingtonu, būtu jāiegieŗžas šinī latviešu centrā, lai redzētu celtnes diŗenumu un skaistumu, pārdzīvotu svinīgumu dievkalpojumu telpā, baudītu saimnieku viesmīlību un tā atjaunotu savu ticību Dievam un Latvijai.

Verners Fitiņš

Šis raksts bija Kristīgā Balss 1979. g. februāŗa numurā

MŪSU DIEVNAMU TORŅI

Enoks Biķis

Jau no pašiem baptistu draudžu darbības sākuma laikiem Latvijā mūsu ticības tēvi un celmlauži kā būtiski svarīgu uzskatīja jautājumu par draudzes sapulces vietu. Pirmie ticības biedri sapulcējās savās dzīves vietās viens pie otra un kopīgi pa mājām vai arī brīvā dabā, kā tas bija, piemēram, Užavas draudzes sākuma laikos no vēstures grāmatām pazīstamajā Belu birzī. Tad draudzes, tām paliekot lielākām, sāka būvēt vienkāršus lūgšanas namus, kas bija tikpat vienkārši kā iepriekšējos gadsimtos Vidzemē tik plaši izplatītie Brāļu draudžu saiešanas nami. Draudzēm kļūstot lielākām, it sevišķi pilsētās, tās sāka būvēt savas baznīcas, kam dažkārt bija arī torņi.

Tornis ar savas arhitektūras formu virzību iezīmē cilvēka tieksmi augšup pāri zemes lietām un to nīcībai. Tornis simbolizē drošu, uz debesu lietām vērstu cerību un aicina lūgšanā un pateicībā pacelt skatu uz Visuvaldītāja Dieva troni. Kamēr vēl mūsu kontinents nes kristīgas Eiropas vārdu, pilsētu siluetus iezīmē dievnamu torņi. Bet pasaules notikumu vērotāji izsaka tādas prognozes, un daudzviet tās redzam jau piepildāmies, ka Eiropas pilsētu panorāmā daudzviet, jau pat šī mūsu XXI gadsimta laikā, gotikas un romānikas stila arhitektūru varētu nomainīt mošeju kupoli un minareti.

Mums kā protestantiem šķiet neparasti vērot, ka ļaudiskas pieder "lielajām" kristīgajām konfesijām, it īpaši Ortodoksajai pravoslāvu Baznīcai, ejot vai braucot garām dievnamam, redzot tā torni vai caur atvērtām durvīm tā altāri, "pārkrustās" t. i. "pārmet krustu". Mēs nenoniecīnām un nenievājam šādu cilvēka reliģiskās jūtas, bet izturamies pret tām ar bijību, vēlēdami, lai tie nāktu pie īstās patiesības atziņas. Kaut arī Bībele māca, ka Dievs nemājo "...rokām taisītos namos..", katra dievnama celtnē un īpaši tās tornis atgādina par debesu lietām, aicina uz dievkalpojumu, Dieva slavēšanu un lūgšanām.

Rīgas baptistu Mateja draudze XX gadsimta sākumā divu gadu laikā uzcēla savu dievnamu ar diviem torņiem. Abu Pasaules kaŗu laikā tas palicis neskarts, un kalpo Dieva slavai un Evaņģelija pasludināšanai vēl šodien. To pašu var teikt arī par Rīgas baptistu Golgātas draudzes dievnamu. Pateicoties mācītāja Viljama Fetlera iniciatīvai un uzņēmībai ēka no cara laika armijas Rīgas garnizona hospitāļa kapellas un vēlāk kaŗavīru vingrošanas zāles pārtapa par dievnamu un nonāca toreizējās Betānijas draudzes īpašumā. Toreiz celtnē tika uzbūvēts arī neliels koka tornītis.

Liepājas baptistu draudžu dievnami ir bez torņiem. Vienīgi vēsturiski vissenākajam baptistu Nācaretes dievnamam gar jumta malu kā arhitektūras elementi bija vairāki graciozi, nelieli tornīši, kuŗus ēka zaudēja, kad padomju okupācijas laikā dievnams bija atsavināts un nodots kādas rūpnīcas sporta kluba rīcībā. Tagad dievnams atjaunots un tajā regulāri notiek Nācaretes draudzes dievkalpojumi.

Ventspils baptistu draudzes dievnama lielā ēka, kuŗu draudzes locekļi uzcēla ar savām rokām XIX gadsimta beigu posmā, no ārpuses varēja atgādināt dzīvojamo ēku, un tai nebija torņa. Ja būtu citādi, tad valdošajai pareizticīgajai baznīcai piederīgie cariskās Krievijas administrācijas ierēdņi dievnama celtniecību nebūtu pieļāvuši.

Latvijas pirmās brīvvalsts laikā vēl dažas baptistu baznīcas ieguva torņus. Kad Rucavas draudzē darbojās mācītājs Andrejs Rēdlichs, draudzes ansambļa dziedātāji, tērpti etnogrāfiskos tautas tērpos, koncertceļojumā apbraukāja Latvijas novadus, vācot ziedojumus vēsturiskās koka ēkas pārbūvei. Pārbūves laikā baznīca ieguva arī oriģinālu divjomu tornīti. Te jāpiezīmē, ka Rucavas baptistu baznīca pašā Liepājas-Klaipēdas lielceļa malā bija šo rindīņu autora bērņības svētdienskolas baznīca,

kuŗas kristību baseinā viņš kā deviņgadīgs zēns bībelīgas pagremdes kristībā sava tēva mācītāja Kārļa Biķa rokās 1946. gada Lieldienās apliecināja savu ticības derību ar Dievu. Tagad Rucavas draudze izsludinājusi ziedojumu vākšanu dievnama un piebūves nostiprināšanai un nepieciešamo telpu iekārtošanai.

Vēl Latvijas pirmās brīvvalsts laikā pirms Otrā Pasaules kara Aizputes baptistu draudze, mācītāja Jēkaba Dubelzara vadībā, uzcēla jaunu mūŗa baznīcu, jo tās iepriekšējā koka baznīca bija gājusi bojā ugunsnelaimē. Minētajai celtnei ir arhitektoniskā ziņā interesants tornis ar galeriju un balkoniem tā augšdaļā.

Pēc Otrā Pasaules kara sekoja pusgadsimtu ilga padomju okupācijas laiks ar ateistiskā režīma diktātu, aizliegumiem un ierobežojumiem. Brīnumainā kārtā Priekules baptistu draudzei mācītāja Arvīda Vaska vadībā izdevās pirmo divu pēckara gadu laikā uzcelt jaunu dievnamu kaŗā nopostītā dievnama vietā.

Visā pusgadsimtu ilgajā padomju posmā, t.i. kopš padomju okupācijas 1940.gadā (ieskaitot visus Otrā Pasaules kara gadus) līdz pat Latvijas neatkarības atgūšanai XX gadsimta 90-to gadu sākumā – Latvijā netika no jauna uzcelts neviens baptistu dievnams, (ja neskaita ēku, ko uzcēla Vaiņodes baptistu draudze kā draudzes māju un mācītāja dzīvokli, un kuŗas pirmajā stāva zālē tagad notiek regulāri dievkalpojumi).

Vairākas baptistu draudzes, kuŗām nebija sava dievnama, atjaunotās Latvijas neatkarības laikā ir atraduŗas telpas un pielāgojuŗas tās, lai tur varētu notikt regulāri dievkalpojumi, (piemēram, draudzes Pļaviņās, Madonā, Alūksnē, Siguldā, Cēsīs, Tukumā, Kandavā, Jaunpilī, Mālpilī, Krimuldā, Nurmiŗos, Rēzeknē, Skrīveros).

Īpaŗš stāsts ir par Dundagu, kur baptistu draudzei nebija savu telpu, bet tūlīt pēc Latvijas neatkarības atgūšanas tā sāka noturēt dievkalpojumus Dundagas pilī, daŗkārt arī Dundagas luterāņu baznīcā, līdz kamēr ļoti drīz, pateicoties mācītāja Haralda

Anzenava ierosmei, uzņēmībai un enerģijai, kā arī ziedotājiem un vietējās varas atbalstam, Dievs ļāva uzbūvēt Dundagā jaunu baptistu baznīcu ar nelielu tornīti un interesantiem arhitektūras elementiem, kam līdzīgi saskatāmi arī tuvējās Talsu baptistu baznīcas arhitektūrā.

Vēl pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas jaunu dievnamu pēc mācītāja Gunāra Lagzdiņa ierosmes un mācītāja Elmāra Pļaviņa vadībā ir uzcēlusi Ogres Trīsvienības baptistu draudze.

Augšzemgales pilsētā Jēkabpilī kopš toreizējā mācītāja Jēkaba Dubelzara laikiem vēl līdz šim pastāv un ir atvērta Jēkabpils baptistu dievnams, kuŗa atrašanās vietu iezīmē skaists tornītis ar krustu tā smailē. Dievnams atrodas Zaļajā ielā, pie viena no pilsētas laukumiem, kuŗam pāri pretī ir pilsētas vidusskola, bet vairāk sānis, tuvāk Daugavai – parks ar izcilā cariskās Krievijas astronoma Strūves meridiāna atzīmi akmenī. Padomju laikā laukuma vidū tika uzstādīta liela Krievijas boļševiku revolūcijas vadoņa Ņeņina statuļa. Nebija jānopūlas ar īpaŗšām foto montāŗām, profesionālam fotogrāfam pietika tikai izvēlēties pareizo vietu, lai iegūtu foto uzņēmumu, kuŗā Ņeņins ar izstiepto roku norāda tieŗi uz baznīcas torņa smaili ar krustu. Tāda fotogrāfija, un ja arī tādas nebūtu – tad skolas tuvums pats par sevi jau varēja kalpot par motīvu vietējai padomju varai, lai tā pieprasītu, ka baznīcai tornis jānoņem. Tas tad arī tika izdarīts. Tornis atjaunoja tikai pēc Latvijas neatkarības atgūšanas XX gadsimta deviņdesmitajos gados.

Talsu baptistu draudzes baznīca ir viena no skaistākajām baptistu baznīcām Latvijā. Tā uzcelta XX gadsimta trīsdesmitajos gados neilgi pirms Otrā Pasaules kara. Gadiem ejot, slaidajā torņa smailē iestiprinātais krusts bija saŗķiebies un daļēji, līdz pusei ieslīdējis torņa jumtīņa konstrukcijās. XX gadsimta seŗdesmitajos – septiņdesmitajos gados, kad draudzē kalpoja mācītājs Kārlis Biķis, draudzes padome enerģiskā, uzņēmīgā diakona Jura Neilanda vadībā nolēma uzsākt torņa smailes remontu. To arī sekmīgi izdevās paveikt. Tikai neilgi pēc tam ateistiskā vara atģidās un ķēŗās pie represijām. Savu

amatu zaudēja kolhoza priekšsēdētājs, kurš bija piešķīris vajadzīgos kokmateriālus sastatņu būvei, lai remontdarbu veikšanas laikā pa tām varētu piekļūt torņa smailei.

Tajā pašā laikā kāds populārs, lai neteiktu “bēdīgi slavens” vīrs no Padomju valsts un komunistiskās partijas vadītājiem paziņoja, ka ar reliģiju “iet uz beigām” un pēc neilga laika, lai televīzijas ekrānos parādītu, vajadzēšot sameklēt tādu retumu, kā vēl atlikušu kristīgi ticīgu cilvēku. Bet tā ir savā ziņā “likteņa ironija”, ka ir noticis gluži pretējais. Tagad valsts televīzijā regulārās tiešraidēs var noskatīties un noklausīties kristiešu dievkalpojumus.

Talsu baptistu draudzes dievnams

Lai īstenotu savu prognožu piepildīšanos, ateistiskais režīms un padomju vara sāka slēgt baznīcas.

Turpināju savas studijas augstskolā un paralēli tam turpināju kalpot ar ērģeļu mūziku Rīgas baptistu Mateja draudzē. Pienāca augstskolas beigšanas diena. Izlaiduma akts notika universitātes Lielajā aulā. Pasniedzot man diplomu, augstskolas cienījamais Rektors, anatomijas profesors paskatījās uz augšu, izdarīja zīmīgu žestu, pakratīja pirkstu un klusinātā balsī ar sazvērniecisku sejas izteiksmi sacīja: “Turieties tā, lai mums tikai nebūtu jāsaņemam par jums kompromitējošas ziņas saistībā ar baznīcu

torņiem..!”

Šo rindiņu autoram kā jaunam ārstam, tūlīt pēc augstskolas beigšanas, nācās strādāt Augšzemgales (Sēlijas) mazajā pilsētiņā Viesītē un tās gleznainajā, paugurainajā lauku apkārtnē. Pilsētiņā vēl bija “mazbānīša” (šaursliežu dzelzceļa) stacija, uz kuŗu mazās tvaika lokomotīvītes (izskatā kā tējkannas, tikai mazliet lielākas) pukšķinādamas vilka pret kalnu vilciena vagoniņus, blīvi piekrautus ar kokmateriāliem vai arī pasažieru vilcienus ar to mazajiem, impozantajiem vagoniņiem. Dzelzceļa vienā pusē bija slimnīcas ēka, bet otrā – tālu aizstiepās priedēm apaugušais Vales kalniņš un tā

galā Viesītes luteriskā Brīvības baznīca, bet lejā tās priekšā Viesītes vidusskola un nedaudz sānis – savrupmāja, kuŗā bija mans dzīvoklis. Atgriežoties vēlā nakts stundā no slimnīcas, (vai pareizāk būtu teikt: ļoti agrā rīta stundā, kad vēl tikko sāka svīst gaisma), dzirdēju, ka baznīcas slaidā torņa iekšienē skan dīvainā rūkoņa - tāda skaņa, it kā tur kurtos krāsns, un baznīcas logos jau arī bija redzamas uguns liesmas! Nekavējoties modināju kaimiņus, un no viņu telefona izdevās sazvanīt ugunsdzēsējus. Tie atbrauca un apdzēsa ugunsgrēku, tā nepieļaujot, ka tiek izpostīta baznīca, kuŗai kādu laiku vajadzēja kalpot arī Viesītes baptistu draudzes dievkalpojumiem. Vēlāk izmeklētājam

veiksmīgi izdevās noskaidrot, kas bija ļaundari. Tie bija vietējie pilsētiņas iedzīvotāji, kāds kinomehāniķis ar savu brāli, kuŗi, atgriežoties no nakts seansa, lai apmierinātu savu ziņkāri, bija pa logu iekāpuši baznīcā un tad arī aizdedzinājuši altārsegu un tepiķi. Tā izcēlies ugunsgrēks, bet tā vaininieki aizbēguši.

Tajā pašā laikā tika izdarīts psiholoģisks spiediens uz lēnīgo, pazemīgo, godcienīgo Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes mācītāju un arī uz draudzes padomi, lai panāktu dievnama slēgšanu, jo tas, lūk, nevarot atrasties tik tuvu skolai, kuŗā mācās padomju pilsoņu bērni. Te jāpiezīmē, ka blakus

Āgenskalna baptistu draudzes dievnama tornis atjaunots esošā ēka, kurā padomju vara bija iemitinājusi skolu, īstenībā piederēja Āgenskalna draudzei, kas to bija īpaši būvējusi veco ļaužu pansionāta "Saulriets" vajadzībām. Neņemot vērā nekādus iebildumus, baznīcas ēka tika draudzei atsavināta. Draudze atrada mājvietu Rīgas baptistu Mateja dievnamā.

Āgenskalna dievnama torņa smaile tika nomontēta un tuvējās apkārtnes panorāmā nebija vairs ieraugāma. "Bezgalvainā" baznīca, aizmūrējot tās logus un izdarot tai dažādas piebūves, tika pārvērsta par televīzijas studiju.

"Dieva dzirnavas maļ lēni, bet labi." - tā saka tautas paruna. Pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas, pateicoties Dieva žēlastībai, draudzes vadības diplomātiskai rīcībai, ejot cauri sarežģītām juridiskām procedūrām un saskaņojot dažādās instancēs, izdevās Āgenskalna dievnama ēku atgūt, novērst ēkā un telpās izdarītos nevajadzīgos pārkārtojumus. Tagad Āgenskalna baznīcā regulāri notiek dievkalpojumi un draudzes citas aktivitātes. Pēc vairāku gadu pacietīgas gaidīšanas vajadzīgā ziedojumu summa ir savākta, var piepildīties sapnis, ka torņa smaile atkal tiek uzstādīta. Tā tikai jānostiprina un no iekšpuses un ārpuses jāveic nepieciešamā apdare. Tad, tuvojoties pavasarim, pateicībā Dievam, baznīcu ar torni atjaunotā veidolā varēs svinīgi atklāt.

Enoks Biķis Rīgas baptistu Mateja draudzē.

Āgenskalna baptistu draudzes dievnama foto autors Jānis Brencis

Talsu baptistu draudzes dievnama foto: Talsu baptistu draudzes jauniešu Facebook lapa

LAIKU ROBEŽAS UN SLIEKŠŅI

Enoks Biķis

"Tavā rokā stāv mani likteņi," (Ps.31:16a) - tā psalmists lūgšanā uzrunā savu Radītāju:

"Redzi, Tu manas dienas esi licis sprīža garumā, un mans mūža ilgums nav it nekas Tavā priekšā." (Ps.39:6a).

"..Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it

nevienas." (Ps.139:16b}.

Laiks patiešām ir Dieva dāvana, kuŗu saņemam, kuŗu lietojam un tajā dzīvojam, bet, diemžēl, pietiekami nenovērtējam un ne vienmēr derīgi izlietojam. Kaut arī zinātnieki un filozofi palīdz mums saprast, ka laika jēdziens ir relatīvs, tomēr no tā nekur nevaram aiziet un mums tajā jādzīvo un ar

to jārēķinās. Manā bērnībā mums kā svētdienskolēniem atgādināja, ka dienas vidū, pulkstens 12:00, kad uz pulksteņu ciparnīcām abi divi rādītāji rāda uz augšu – uz Debesīm, jāiet uz svētdienas skolu klausīties Bībeles stāstus, lai lūgšanās un dziesmās pielūgtu un slavētu Dievu. Otrā tāda reize, kad abi pulksteņa rādītāji – lielais un mazais – rāda uz augšu, ir pusnaktī, kad sākas jauna diena, kā arī gadu mijas laikā, kad iesākas Jaunais gads. Iepriekšējās paudzēs iemīļotajā kora dziesmu krājumā – vecajā “Skaņu Rotā”, no kuŗas arī tagad Latvijas Kristīgais Radio noteiktā vakara stundā katru reizi kaut ko atskaņo, ir dziesma: “Ap kľusu, dzidru pusnakti..” , kas vēsta par Kristus piedzimšanas notikumu Bētleme. Ka Marija jaundzimušo Jēzu guldīja silītē tieši pusnakts laikā, tā ir dziesminieka brīva un ļoti ticama un iespējama fantāzija. Ļoti svarīgs un nenoliedzams fakts ir tas, ka no šīs pusnakts stundas iesākās ne tikai jauns gads vai gadsimts, bet mūsu tagadējais laikmets, ko mēdz dēvēt par mūsu ēru, ar savu laika skaitīšanas sākuma atskaites punktu (Anno Domini – A.D.- Tā Kunga žēlastības gadā).

Cilvēki mūsu dienās gadu mijas sliekšņa pāriešanu bieži atzīmē ar skaļiem trokšņiem, šāvieniem un

ugunošanu. Tā varbūt pat ir neīsta, it kā samākslota, uzspēlēta līksmība. Atceros no bērnības, kā mēs Rucavas baptistu baznīcā vienmēr sagaidījām Jaunā gada robežu, zemojoties uz ceļiem, kopējā lūgšanā, kamēr ārā uz ielas un apkārtējās mājās skanēja trokšņi, kā jau iepriekš aprakstīts. Jaunā gada pirmajos mirkļos draudzes koris dziedāja dziesmu no “ Skaņu Rotas” : “Nu Jaungada grāmata vaļā../ Ar lapām, kas sniegbaltas mirdz,/ Un tiklīdz tev kāda ir jāšķir,/ Ak, cilvēk, tad ņem to pie sirds!”

Aizvadītais 2018.gads mums ir bijis divkāršs jubilejas gads.

Rīgas baptistu Mateja draudze ar pateicības lūgšanu un aizlūgšanu “ķēdi” atzīmēja savas dibināšanas 150. gadadienu, ar svētīšanas, slavas dziesmām pateicās Debesu Tēvam, ka ir varējusi darboties un pastāvēt jau pusotru gadsimtu ilgi . Mateja dievnams ticis uzcelts pāris gadu laikā. Tas noticis uz XX gadsimta sliekšņa. Dievnams palicis neskarts abu – Pirmā un Otrā Pasaules kaŗu laikā, un tā darbība turpinājusies arī visu padomju okupācijas piecdesmit gados.

Zīmīgi, ka Mateja draudzes periodiskajam izdevumam, kas iznāk reizi divos mēnešos, un vēsta

par gaidāmajiem notikumiem draudzes dzīvē, ir piešķirts nosaukums: “Drīz.” Pats svarīgākais gaidāmais notikums nākotnē priekš mums tāpat kā priekš visiem kristiešiem ir Kristus Otrā Atnākšana. “Pacietieties arī jūs, stipriniet savas sirdis, jo Tā Kunga atnākšana ir tuvu.” (Jēk.5:8.) “..vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem, neatstādami savas sapulces, kā daži paraduši, bet cits citu paskubinādami un jo vairāk, redzot tuvojamies to dienu.” (Ebr.10:24-25)

Uz izdevuma “ Drīz” pēdējā vāka ir informācija par dievkalpojumiem, kas notiek Mateja dievnāmā ik svētdienas: pirmais, agrais ir “tradicionāla formāta” un otrais – “mūsdienīga formāta” dievkalpojums, kaut gan pēc sava satura tie būtiski neatšķiras. Vienīgi pirmajā dievkalpojumā kopdziesmas tiek dziedātas ērģeļu pavadībā no dziesmu grāmatām, un to teksts ir redzams ekrānos uz zāles sienām. Otrajos, vēlākajos dievkalpojumos dziedāšanu vada solisti un instrumentāli ansambļi un dziesmas ir jaunāka aranžējuma un vairāk atbilstošas šodienas paaudzei. Šī raksta autors, protams, priekšroku dod pirmā formāta dievkalpojumiem.

Aizvadītajā gadā bija arī mūsu Latvijas valsts neatkarības 100 gadu jubileja. Jo tieši pirms 100 gadiem, beidzoties Pirmajam Pasaules kaņam, 1918.gada 18.novembrī tika proklamēta Latvijas neatkarība, kuŗu turpmākajos gados nācās aizstāvēt pret dažādām pretvarām. Sākoties Otrajam Pasaules kaņam, 1940.gadā Latvija zaudēja savu neatkarību, un vairāk nekā 50 gadus – tātad pusgadsimta atradās zem padomju okupācijas jūga. XX gadsimta 90-to gadu sākumā Dievs mums dāvāja iespēju atgūt neatkarību, un tagad jau gandrīz divdesmit gadus esam brīvi no komunistiskā un ateistiskā totalitārisma un nebrīves žņaugiem. Visu pagājušo gadu iezīmēja dažādi jubilejas pasākumi. Mēnesi pirms 18.novembra jubilejas datuma Rīgā, Skonto stadionā notika kristīgo konfesiju kopīgi organizēta tautas lūgšanu sapulce, kuŗā piedalījās daudzi tūkstoši dalībnieku. Divos Rīgas baptistu dievnamos – Golgātas un Mateja baznīcās, piedaloties Lutera un Rīgas Doma luterāņu koriei, notika garīgās koŗu mūzikas koncerti, kas nobeidzās ar visu minēto četru koŗu kopdziedāšanu svinīgajā dievkalpojumā Rīgas Domā.

Pravietis Elija savā laikā piedzīvoja, ka vienīgi tikai klusumā ir saklausāms, ko saka Dievs.. “Un redzi, Tas Kungs gāja gaŗām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķeļ kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija Tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē. Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet Tas Kungs nebija ugunī. Bet pēc uguns - lēna balss.” (1.Ķēn.19:11b,12.)

Mēs “ejam baznīcā”, piedalāmies dievkalpojumā, - ne jau ieraduma vai ziņkāres un izrādīšanās dēļ, bet gan, lai pielūgtu un slavētu To Kungu. Dievkalpojumi ir mūsu kā Dieva bērnu kopīgas lūgšanas, sadraudzība un Jēzus krusta nāves piemiņa.

Pirmais gājiens Jaunā gada rītā man, kā ierasts, ir uz dievnamu. Šorīt, Jaunā, 2019.gada dievkalpojums notiek “mūsdienīgā formātā”. Braucot satiksmes autobusā, kas no piepilsētas pa likumaino šoseju gar Ķīšezera krastu starp smilšu kāpām caur priežu un ozolu mežiem dodas uz Juglu, kādu brīdi esam autobusā ar tā vadītāju divi vien, jo citu agrīno pasažieru vēl nav. Sveicinu autobusa vadītāju Jaunajā gadā un pasniedzu viņam vienu no Jaunās Derības un Psalmu kabatas formāta eksemplāriem, kas man kā Gideonu biedram vienmēr ir līdz. Iekāpjot garajā trīssekciju modernajā spoži apgaismotajā un apsildītajā zemās grīdas tramvajā, kuŗa maršruts ved no Juglas cauri visai Rīgas pilsētai un tās centram uz Pārdaugavu, pasažieru ir maz. Pretī nāk līksmu jauniešu grupa, un viens no jaunekļiem novēl man laimīgu Jauno gadu. Sniedzu viņam Gideonu Jaunās Derības un Psalmu eksemplāru, bet pārējiem jauniešiem katram pa “plaijerim” ar informāciju par “ Alfas” kursu ar uzaicinājumu tajā piedalīties. Minētajam kursam jāsākas Mateja dievnāmā šī Jaunā gada 14.janvārī un tajā būs arī īpaša jauniešu grupa.

Mateja dievnams mājīgi silts un spoži apgaismots. No Ziemassvētkiem vēl saglabājusies milzu egle ar galotni līdz pašiem zāles griestiem, kas ir trīsstāvu ēkas augstumā. Egle ir paaugstinājuma labajā pusē, un uz tās - greznojumu virtenes ar mirdzošām nelielām spuldzītēm skaitā vairākos tūkstošos. Uz paaugstinājuma pašā tā centrā Bētleme silītes simboliska imitācija, uz kuŗas izvietotas vairākas mirdzošas zvaigznītes. Kreisajā pusē - ganu lukturus un pilsētas torņus atgādinošas dekorācijas.

Dievkalpojumu vada draudzes sekretārs Lauris Grīns un sludina kalpotājs Elmārs Mažolis. Kopdziedāšanu vada pielūgsmes grupa ar tās vadītāju Māri Titovu priekšgalā. Mūziķi: Raimonds Svarups - basģitāra, Annija Purmale - klavieres, Kristofers Kiršteins - bungas; dzied: Inta Titova (alts) un ansambļa vadītājs Māris Titovs (tenors). Pati pirmā dziesma: "Es te, lai satiktos." Mūzikas un vārdu autors - gospeļu dziedātājs L.Hieberts (Lamont Hiebert - Kanāda): " .. Nāc un pieskaries! Bez Tevis pazudis.. Nāc un atklājies! Gaidu es, lai nāk Tavs spēks! Dzīvoju. Savās Rokās nes.. Dziedu es Tev slavu, Kungs, Tu nāc! Šo vietu piepildi!" Tad seko dziesma: " Lai ikviens vārds, ko mēs Tavā priekšā pienesam Vienmēr tik prieku Tev dod Stiprā klints, Tu mūsu vairogs, Katras dvēseles Pestītājs, Tikai Tev lai gods un slava, Svētais Dievs!"

Nākamajā dziesmā ar virsrakstu " Gods augstībā Debesu Kēniņam!" saklausāms tradicionālas, labi pazīstamas melodijas motīvs un teksts no dziesmas " Jēzu, kur ir dzīves laime.." : " ..Pats uz sevi cerēdams, es izniekošu dzīvi sev, Bet uz Tevi paļaujoties, Debess godu mantošu.." Draudze tiek aicināta kopdziesmā pievienoties pielūgsmes ansambļa dziesmai " Jēzus samaksā", kuŗas melodiju veido visiem labi zināmas dziesmas motīvi: " ..Jēzus samaksā, tikai Viņa dēļ Grēks par as' nīm sarkanāks kā sniegs ir nomazgāts.."

Kalpotājs Elmārs citē Mat, ev.7:3-6 un sludina par Jēzus sacīto līdžību par skabargu un baļķi: " Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī neieraugi? Jeb kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid, es izvilksu skabargu no tavas acs, - un redzi, baļķis tavā paša acī? Liekuli, izvelc papriekš baļķi no savas acs un tad lūko izvilkt skabargu no sava brāļa acs." Runātājs citē vairākas atsauces no Svētajiem Rakstiem, noslēdzot ar pravieša Jesajas vārdiem: "Bijība Tā Kunga priekšā būs viņam salda smarža, un viņš netiesās pēc tā, ko viņa acis redz, un nespriedīs pēc tā, ko viņa ausis dzird.." (Jes.11:3). Noslēgumā ansamblis izpilda pazīstamā gospeļu dziedātāja Donalda Mak-Klurkina (Donald McClurkin) dziesmu: "Kungs, es Tevi godinu, Tavam vārdam dziedu slavu!"

Jaunā 2019.gada pirmajā svētdienā notiek agrais " tradicionālā formāta" dievkalpojums ar Svēto Vakarēdienu. Draudzes kopdziedāšanu vada solisti

pilniskanīgas ērģeļu mūzikas pavadībā, klausāmie prelūdijas, interlūdijas un postlūdijas draudzes galvenā ērģelnieka Ritvara Kneša izpildījumā. Dievkalpojumu vada mācītājs Ainars Baštiks. Par tekstu no 1.Tim 1:15 : " Tas ir paties un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā.." svētrunu saka Mateja draudzes galvenais mācītājs Ainars Purmalis. Noklausāmie svētrunu ar mācītāja personīgo liecību par viņa dzīves kļūmīgiem un dramatiskiem notikumiem, kuŗos piedzīvota Dieva sargāšana un mīlestība, Jēzus Kristus glābjošā žēlastība un pestīšana. Iespaidīgās liecības noslēgumā tiekam uzaicināti vienoties kopējā lūgšanā

Par tālākajām laiku robežām zina vienīgi Dievs. Mēs tiekam aicināti vienmēr būt gataviem sastapties ar Kristu (Lūk.12:40). Visvairāk izplatītais un vispārcilvēciskajā izpratnē dominējošais uzskats ir, ka laiks aiz mums un tāpat arī pēc mums bija un ir bezgalīgi mūžīgs, un to visu, patiešām, ar saprātu grūti aptvert. Pagājušo laiku robežas ir nosacītas, tās pieminētas vēsturnieku aprakstos par tuvāko vai tālāko pagātni un chronikās. Balstoties uz pasaules notikumu kopsakaru un to secības analīzi, futurologi mēģina iezīmēt nākotnes laiku robežas, bet tās nav droši nosakāmas. Droši ir vienīgi Bībeles praviešu vēstījumi, jo Visuzinātājs Dievs tiem tos ir atklājis. (Daniēls2:21; 7:22;8:17,19,26; 10:14, un citi pravieši; arī Ap.d.17:26). Tomēr " ..dienu un stundu neviens nezina", kā vienīgi Pats Dievs Tēvs (Mat.24:36; Mark.13:32). Cilvēka rīcība ir ierobežota un atkarīga no tā pieredzes, sirdsapziņas, viņa prāta un fiziskajām spējām. Dievam " ..visas lietas (ir) iespējamas.." (Mark.10:27).

Sliekšņi ir cilvēka izveidotas robežas. Labi, ja tās saskan ar Dieva principiem un Viņa nospraustajām robežām. Nonākot līdz sliekšnim, cilvēks var apstāties vai arī neapstāties. Pārkāpjot sliekšnim, cilvēks nonāk citā kvalitātē, un labi, ja šī kvalitāte ar šo soli ir kļuvusi labāka.

Enoks Biķis Rīgas baptistu Mateja draudzē.

Foto autors Ivars Nagainis.